

Selskabets kommentarer til Finanstilsynets påbud om at udarbejde korrigerende informationer til årsrapporten for 2025

Selskabet er ikke enig i Finanstilsynets påbud men har valgt at efterleve påbuddet af ressourcemæssige årsager.

Denne sag angår ikke alene Domus' regnskab. Den angår et principielt spørgsmål om forståelsen af aktivbegrebet i regnskabsbekendtgørelsen. Det principielle spørgsmål kan formuleres således:

"Ophører et eksisterende tilgodehavende med at være et aktiv alene fordi skyldneren bestrider kravet, og virksomheden derfor må håndhæve sin ret ved domstolene?"

Finanstilsynet besvarer dette spørgsmål bekræftende ved i afgørelsen udtrykkeligt at anføre, at:

"Et krav/tilgodehavende, som er genstand for en retstvist, kan som udgangspunkt ikke indregnes som et aktiv."

Efter Domus' opfattelse har denne retlige præmis hverken støtte i regnskabsbekendtgørelsens ordlyd eller i almindelige regnskabsretlige principper. Derfor er selskabet ikke enig i Finanstilsynets påbud.

Domus' bemærkninger

Finanstilsynets fortolkning indebærer, at klassifikationen af et aktiv ikke længere afhænger af virksomhedens rettigheder, men af skyldnerens procesadfærd. Hvis en skyldner accepterer et krav, foreligger der et aktiv.

Hvis den samme skyldner bestrider præcis det samme krav og tvinger virksomheden til at anlægge sag, bliver det samme tilgodehavende efter Finanstilsynets opfattelse som udgangspunkt et eventualaktiv.

Det indebærer, at den regnskabsmæssige klassifikation af et aktiv kommer til at bero på debtors valg af processtrategi og ikke på virksomhedens retlige position.

En sådan fortolkning forekommer efter Domus' opfattelse ikke forenelig med aktivdefinitionen. Finanstilsynet synes herved at sidestille usikkerhed om håndhævelsen af et krav med usikkerhed om aktivets eksistens.

Det er to forskellige regnskabsmæssige spørgsmål.

At et krav må fastslås ved dom, betyder ikke, at kravet først opstår ved dommen. Dommen fastslår alene, om et allerede eksisterende krav kan gennemtvinges.

Det afgørende må derfor være, om virksomheden på balancedagen havde et identificerbart retligt krav, der udsprang af allerede indtrufne begivenheder.

Hvis dette er tilfældet, foreligger der et aktiv.

At kravet bestrides, kan have betydning for værdiansættelsen og eventuelle nedskrivninger samt for oplysninger om usikkerhed, men ikke i sig selv for, om aktivet eksisterer.

Hvis Finanstilsynets fortolkning lægges til grund, vil den få betydning langt ud over denne sag. Enhver finansiel virksomhed, der må håndhæve et betalingskrav ved domstolene, vil risikere, at et eksisterende tilgodehavende ikke længere kan indregnes som et aktiv alene som følge af modpartens indsigelser.

Det understreger sagens principielle karakter.